

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžo/90/2015
Identifikačné číslo spisu:	1014201107
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1014201107.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: Bc. P. U., narodená dňa XY, J., právne zastúpenej: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Nám. Sv. Egídia 93, Poprad, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-21/2014/OPK zo dňa 21.05.2014, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/139/2014-61 zo dňa 04. decembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/139/2014-61 zo dňa 04. decembra 2014 v znení opravného uznesenia č. k. 1S/139/2014-75 zo dňa 24. februára 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-21/2014/OPK zo dňa 21.05.2014, ktorým potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 28 zo dňa 05.02.2014 a zamietol rozklad žalobkyne.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že z administratívneho spisu zistil, že uznesením o vznesení obvinenia č. ČVS: SKIS-270/OISV-V-2013 zo dňa 17.12.2013 bolo voči žalobkyni začaté trestné stíhanie pre prečin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Návrh na prepustenie žalobkyne zo služobného pomeru vrátane dôkazového materiálu bol dňa 31.01.2014 doručený ministrovi vnútra SR, ktorý dňa 05.02.2014 vydal personálny rozkaz č. 28, ktorým bola žalobkyňa dňom 10.02.2014 prepustená zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej len „PZ“) podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru v znení neskorších predpisov, pretože svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom

porušila služobnú prisahu a služobnú povinnosť a jej ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Ako dôvod prepustenia žalobkyne uviedol, že táto v dňoch 03.04.2013 a 23.04.2013 umožnila, aby C. a E. doposiaľ nezisteným spôsobom úspešne absolvovali preskúšanie z pravidiel cestnej premávky, ako aj úspešne absolvovali skúšky z vedenia motorových vozidiel Autoškolou Pipas Spišská Nová Ves, čo vykázala aj v protokole o skúškach pod poradovými č. 00044, č. 00055, avšak autoškolou Pipas dňa 03.04.2013 ani 23.04.2013 nebola vykonaná žiadna jazda s týmito osobami. Personálny rozkaz bol žalobkyni doručený dňa 10.02.2013, proti ktorému v zákonnej lehote podala rozklad, ktorý bol dňa 19.03.2014 doručený žalovanému správnomu orgánu. Žalovaný dňa 21.05.2014 vydal rozhodnutie č. KM-OLVS-21/2014/OPK, ktorým personálny rozkaz o prepustení žalobkyne zo služobného pomeru príslušníka PZ potvrdil a rozklad zamietol.

V preskúmvanej veci mal súd prvého stupňa za to, že personálne konanie o prepustení žalobkyne zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru bolo vykonané striktne na základe príslušných ustanovení zákona č. 73/1998 Z.z. a v rámci tohto konania bol v plnom rozsahu dodržaný zákonný postup.

Krajský súd ďalej uviedol, že uvedený skutkový stav bol zistený a preukázaný prvostupňovým správnym orgánom na podklade dôkazov, ktoré súd v odôvodnení uviedol spolu so stručným vyjadrením.

Krajský súd v Bratislave po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj postupu, ktorý mu predchádzal, dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov a konštatoval, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona.

K námietkam žalobkyne uvedeným v žalobe uviedol, že tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia, a preto postupom podľa ustanovenia § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu vo veci zamietol.

K námietke žalobkyne o porušení jej procesných práv v predmetnom konaní uviedol, že toto nebolo v konaní preukázané, nakoľko z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že nadriadený o začatí konania vo veci prepustenia žalobkyne zo služobného pomeru žalobkyňu upovedomil listom zo dňa 20.12.2013, v ktorom jej dal možnosť vyjadriť sa k veci v lehote do 23.12.2013 s tým, že žalobkyňa dňa 23.12.2013 do spisu založila svoje vyjadrenie. Súd prvého stupňa však konštatoval, že stanovisko žalobkyne k veci nemôže spochybniť vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia.

Súd mal za to, že skutkový stav v predmetnej veci, tak ako bol uvedený vyššie, bol zistený a preukázaný dostatočným spôsobom, a to na základe vlastného šetrenia nadriadeného s tým, že súd v ďalšom uviedol výpočet materiálov, ktoré správny orgán zabezpečil ako dôkazy. Dospel k záveru, že žalobkyňa bola riadne oboznámená s návrhom na prepustenie, ako aj s obsahom administratívneho spisu dňa 29.01.2014, pričom lehotu na podanie návrhov, námietok a dôkazov na svoju obhajobu určenú nadriadeným do 30.01.2014 žalobkyňa nevyužila.

Krajský súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že žalobkyňa porušila zvlášť hrubým spôsobom služobnú prisahu tým spôsobom, že nebola čestným a disciplinovaným príslušníkom Policajného zboru, neriadila sa zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi ako aj rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, keďže v protokole o skúškach v dvoch prípadoch vyznačila výsledok skúšky z vedenia motorového vozidla na autocvičisku, ako aj v cestnej premávke, s hodnotením „prospeľ“, pričom túto časť skúšky reálne vôbec nevykonala.

Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti videl súd aj v tom, že žalobkyňa nevykonávala riadne služobnú činnosť na úseku svojho služobného zaradenia, keď počas nej svedomite neplnila úlohy uložené jej zákonom, nariadením nadriadeného (čl. 4 ods. 17 nariadenia prezidenta PZ č. 18/2010 o vykonávaní skúšok z odbornej spôsobilosti, čl. 1, čl. 5 prílohy k nariadeniu ministra vnútra SR č. 3/2002 o etickom

kódexe príslušníka PZ), rozkazom nadriadeného č. 6/1997, ako aj ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Mal za to, že žalobkyňa nedodržala ani služobnú disciplínu, keďže neplnila svedomite úlohy, ktoré jej boli uložené zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami a príkazmi nadriadených. Štátnu službu nevykonávala riadne, nakoľko sa nezdržala konania, ktoré viedlo k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s ostatnými záujmami, čo mohlo narušiť vážnosť policajného zboru a ohroziť dôveru v tento zbor. Podľa názoru súdu bola splnená aj druhá zákonná podmienka, že ponechanie žalobkyne v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na svedomitom plnení základných povinností, dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru a rešpektovaní právnych predpisov.

Súd prvého stupňa vyslovil názor, že by bolo v rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby, ak by v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý konal tak, ako je uvedené vyššie, čím sa podľa názoru súdu dopustil konania nezlučiteľného s postavením a úlohami príslušníka Policajného zboru. Na základe uvedeného krajský súd uzavrel, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je vecne a právne správne, správny orgán rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom.

Považoval za nedôvodnú námietku žalobkyne, že hoci si vo veci zvolila zástupcu v osobe advokáta JUDr. Martina Basistu, napriek tejto skutočnosti nebolo s jej právnym zástupcom konané, nakoľko oznámenie o udelení plnej moci pre JUDr. Martina Basistu sa v administratívnom spise nenachádza.

Nestotožnil sa ani s námietkou žalobkyne o porušení jej práva účasti na procesných úkonoch, pretože žalobkyňa bola dňa 29.01.2014 vo veci riadne vypočutá a oboznámená s návrhom na prepustenie, ako aj so súvisiacim spisovým materiálom, pričom lehotu na podanie návrhov a dôkazov na svoju obhajobu určenú nadriadeným do dňa 30.1.2014 žalobkyňa nevyužila.

Nesúhlasil ani s námietkou žalobkyne o uplynutí prekluzívnej lehoty na vydanie preskúmaného rozhodnutia. Uviedol, že k otázke plynutia lehôt na rozhodnutie o prepustení policajta zo služobného pomeru už bol prijatý záväzný názor NS SR (napr. rozhodnutia 5Sžo/144/2010, 5Sžo/26/2011, 5Sžo/190/2010, 5Sžo/25/2012 a 5Sžo/23/2012), z ktorého vyplýva, že podľa ustanovenia § 3 zákona č. 73/1998 Z.z., v služobnom úrade v mene štátu koná a vo veciach služobného pomeru podľa tohto zákona rozhoduje minister a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány (ďalej len nadriadený). Vychádzajúc z ustanovenia § 192 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. ustálil, že o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. e) možno rozhodnúť len do 2 mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do 1 roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol. Z vyššie citovaného ustanovenia § 3 vyvodil, že je iba na rozhodnutí ministra vnútra SR, ktorý koná a rozhoduje vo veciach služobného pomeru v mene štátu, a ktorý je nadriadený všetkým príslušníkom PZ, aký rozsah rozhodovania a konania vo veciach služobného pomeru zverí svojim interným aktom riadenia aj ďalším nadriadeným. V opačnom prípade minister vnútra SR koná a rozhoduje vo veciach služobného pomeru v mene štátu v plnom rozsahu všetkých práv a povinností, ktoré mu vyplývajú z ustanovení zákona, a to nielen ako ministrovi vnútra SR, ale aj ako nadriadenému.

Minister vnútra SR personálnu pôsobnosť prepustenia zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e) citovaného zákona nedelegoval na žiadneho z iných nadriadených žalobkyne, ale ponechal si ju vo svojej výlučnej pôsobnosti, teda iba minister vnútra SR je oprávnený zistiť predmetný dôvod prepustenia a o prepustení zo služobného pomeru je povinný v zákonnej 2-mesačnej subjektívnej lehote aj rozhodnúť.

Podľa názoru súdu v predmetnej veci začala plynúť dvojmesačná subjektívna lehota 16.12.2013, pričom zákonná lehota na vydanie a doručenie rozhodnutia o prepustení žalobkyne by uplynula dňom 16.02.2014 (prvostupňové rozhodnutie bolo vydané dňa 01.02.2014 a žalobkyni doručené dňa 10.02.2014, teda v zákonom stanovenej lehote).

K námietke žalobkyne, že nadriadený sa nevysporiadal s negatívnym stanoviskom odborového orgánu, súd poznamenal, že v tomto prípade si nadriadený splnil svoju zákonom stanovenú povinnosť vec prerokovať s príslušným odborovým orgánom. Nadriadenému zákon č. 73/1998 Z.z. neukladá povinnosť vysporiadať sa s prípadným nesúhlasným stanoviskom odborového orgánu, teda práva žalobkyne v tejto súvislosti porušené neboli.

Námietku žalobkyne vzťahujúcu sa na jej tehotenstvo považoval súd za irelevantnú, pretože v prípade akýchkoľvek zdravotných problémov mala žalobkyňa požiadať počas tehotenstva o preloženie na iný typ svojho služobného zaradenia a nie situáciu riešiť vyhýbaním sa skúšobných povinností a následným uvádzaním nepravdivých údajov o ich plnení.

Súd mal za to, že vo veci bolo dostatočným spôsobom preukázané protiprávne konanie žalobkyne, ktoré naplnilo kumulatívnym spôsobom podmienky stanovené v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e) zákona na jej prepustenie zo služobného pomeru. Dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutia boli vydané v súlade s príslušnými právnymi predpismi, na základe presne a úplne zisteného skutočného stavu veci, nevykazujúc žiadne vady, ktoré by mohli zakladať ich eventuálnu neplatnosť. Procesné práva účastníčky konania v konaní neboli porušené.

Žalobkyni náhradu trov konania vzhľadom na jej vecný neúspech nepriznal.

Žalobkyňa v zákonnej lehote podala proti rozsudku krajského súdu odvolanie, v ktorom namietala, že už v rozklade i v žalobe žalovanému vytýkala porušenie procesných práv spočívajúce v tom, že správny orgán vykonal výsluchy svedkov bez toho, aby jej, alebo jej právnenému zástupcovi, oznámil termíny výsluchov a umožnil jej zúčastniť sa ich. Žalobkyňa v konaní žalovaného videla porušenie práva klásť svedkom otázky a konfrontovať obsah ich výpovede. Žalobkyňa mala za to, že krajský súd sa s uvedenou námietkou vôbec nevysporiadal, len stroho konštatoval, že porušenie procesných práv žalobkyne nebolo preukázané s tým, že správny orgán jej umožnil vyjadriť sa k veci a k výpovediam. Nepovšimnuté však ponechal práve tvrdenie žalobkyne, že jej nebolo umožnené zúčastniť sa samotných výsluchov.

Konštatovanie krajského súdu v súvislosti s jej námietkou, že správny orgán nekonal s jej právnym zástupcom, hoci oznámila, že mu udelila plnú moc, považovala za nelogické a minimálne za rozporuplné, predovšetkým keď súd len uviedol, že oznámenie o plnej moci sa v administratívnom spise nenachádza, a to i napriek tomu, že sám žalovaný opisuje vo svojom vyjadrení k žalobe, že plná moc bola do administratívneho spisu doložená až po vrátení spisu na ODI (spis bol žalovanému postúpený dňa 31.01.2014).

Dôraz kladla aj na skutočnosť, že bez povšimnutia ostala aj jej argumentácia o nutnosti aplikácie trestnoprávných princípov v správnom trestaní obsiahnutá v žalobe, na ktorú v plnom rozsahu poukázala.

Mala za to, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal riadne so všetkými žalobnými dôvodmi, teda jej nedal odpoveď na jej argumenty, čím jej odňal možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Žalobkyňa v ďalšom namietala, že správne orgány dôvodili tým, že konala úmyselne pre získanie neoprávnenej výhody na vlastný prospech alebo prospech niekoho iného. Uvedené tvrdenie, o ktoré sa žalovaný oprel pri hodnotení konania žalobkyne považuje za absolútne nepreukázané a nevyplyvajúce zo žiadneho z vykonaných dôkazov. Navyše jej nebolo vôbec zrejmé, v čom mala spočívať tvrdená neoprávnená výhoda v prospech žalobkyne.

Poukázala na skutočnosť, že trestné konanie pre spáchanie trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona bolo voči nej zastavené s tým, že krajský súd sa ani s touto námietkou nevysporiadal.

Žalobkyňa upozornila na nedostatok odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorý mal podľa nej spočívať v tom, že sa nezaoberal dôkladne jej námietkou týkajúcou sa nesúhlasného stanoviska odborovej organizácie s jej prepustením zo služobného pomeru, keď len konštatoval, že žalovaný si povinnosť splnil tým, že návrh na prepustenie prerokoval s odbormi a zákon mu neuložil zaoberať sa prípadným zamietavým stanoviskom.

V tejto súvislosti poukázala na skorší rozsudok NS SR vydaný dňa 25.09.2012 pod sp. zn. 8Sžo/23/2012 a tiež na princíp právnej istoty a predvídateľnosti práva (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 28/2009) a zdôraznila, že nevysporiadanie sa so zamietavým stanoviskom odborov daným v zmysle § 225 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. k návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru, bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie označenej právnej veci rozhodnutie žalovaného o prepustení policajta zo služobného pomeru zrušil s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. c/ a písm. d/ O.s.p. a vec mu vrátil na nové konanie.

Vychádzajúc z ustanovenia § 192 ods. 1 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z.z. mala za zrejmé, že zákonodarcu zveril do právomoci príslušného správneho orgánu uváženie vo vzťahu k intenzite tvrdeného porušenia služobnej prisahy alebo povinnosti a tiež, či ponechanie takéhoto príslušníka je na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Uviedla, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že pokiaľ zákonodarcu zveril správne mu orgánu rozhodovanie v určitých otázkach na základe správneho uváženia, neprináleží súdu, aby vlastnou úvahou nahrádzal toto oprávnenie správneho orgánu, pretože by tak vstupoval do právomoci iných orgánov štátnej moci. Súd teda nemôže skúmať účelnosť a vhodnosť vydaného rozhodnutia, ale v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. preskúmava zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu vydaného na základe správneho uváženia iba v rozsahu, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Preto musia z odôvodnenia správneho rozhodnutia vyplývať skutkové zistenia, právna úprava, v zmysle ktorej správny orgán postupoval a dôvody, na základe ktorých rozhodol, aby správny súd mohol takéto rozhodnutie preskúmať, predovšetkým to, či správna úvaha žalovaného pri aplikácii ustanovenia § 192 ods. 1 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z.z. nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Správny orgán teda v tejto súvislosti musí dostatočne zdôvodniť, že porušenie povinností a prisahy dosiahlo intenzitu porušenia zvlášť hrubým spôsobom a že ponechanie takéhoto príslušníka by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby s uvedením akých konkrétnych záujmov. Pokiaľ žalovaný v odôvodnení neuviedol iné ako veľmi široko koncipované a skôr abstraktné a nekonkrétne tvrdenia, prečo považoval konanie žalobkyne za porušenie prisahy a povinností zvlášť hrubým spôsobom a v čom mali spočívať záujmy štátnej služby, nemôže súd preskúmať, či správny orgán postupoval v zmysle zákona a teda v tejto časti sú rozhodnutia správnych orgánov nepreskúmateľné.

Žalovaný síce uviedol, že žalobkyňa svojim konaním porušila základné povinnosti policajta v zmysle § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z.z., no z jeho odôvodnenia nevyplývalo, ako a prečo dospel k záveru o intenzite porušenia - teda že išlo o porušenie zvlášť hrubým spôsobom. Rovnako nie je z rozhodnutí zrejmé, v čom spočíval dôležitý záujem štátnej služby a k akej ujme na ňom by v dôsledku ponechania žalobkyne v služobnom pomere došlo. Uvedené podľa žalobkyne spôsobuje nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia. Na podporu prezentovaného názoru žalobkyňa poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/37/2013 zo dňa 28.08.2013.

Na základe uvedeného žalobkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného v spojení s personálnym rozkazom ministra vnútra SR zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že žalobkyňa v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietala, že súd prvého stupňa sa v rozsudku riadne nevysporiadal so všetkými žalobnými dôvodmi a nedal žalobkyni odpoveď na jej argumenty, čím jej odňal možnosť konať pred súdom (§ 221

ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Žalovaný však zastáva názor, že krajský súd rozhodol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, keď podanú žalobu zamietol, nakoľko rozsudok krajského súdu bol vydaný v súlade s jeho ustanoveniami po riadnom zistení skutočného stavu veci.

Žalobkyňa v podanom odvolaní neuviedla žiadne relevantné nové skutočnosti, iba zastávala názor, že došlo k nesprávnemu posúdeniu a rozhodnutiu vo veci. V tejto súvislosti žalovaný odkázal na svoje stanovisko zo dňa 25.08.2014 v písomnom vyjadrení k podanej žalobe.

Poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou, rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy (právny názor napr. ÚS SR č. k. II. ÚS 127/07-21, NS SR napr. č.k. 6Sžo/84/2007, č.k. 6Sžo/98/2008, č. k. 1Sžo/33/2008, č. k. 2Sžo/5/2009, č. k. 8Sžo/547/2009). Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Na základe uvedeného žalovaný uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za vydaný v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktorý je dostatočne odôvodnený, prvostupňový súd sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobkyne a preto ho navrhol ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.04.2015 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom prepísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Z obsahu služobnej prisahy policajta zakotvenej v ustanovení § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“), vyplýva, že policajt má byť čestným, statočným a disciplinovaným, a svoje sily a schopnosti vynaloží na ochranu práv občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života; riadi sa ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu (§ 48 ods. 3 písm. a/, g/ a h/ zákona).

Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak

porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 225 ods. 2 písm. c) zákona č. 73/1998 Z.z., služobný úrad vopred prerokuje s príslušným odborovým orgánom návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru z dôvodu organizačných zmien alebo pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti.

Podľa § 233 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady. Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s personálnym rozkazom ministra, ktorým bola žalobkyňa prepustená zo služobného pomeru príslušníka PZ, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo/84/2007, sp. zn. 6Sžo/98/2008, sp. zn. 1Sžo/33/2008, sp. zn. 2Sžo/5/2009, či sp. zn. 8Sžo/547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou, rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu, ako aj žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Predmetom súdneho preskúmacieho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-21/2014/OPK zo dňa 21.05.2014, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 28 zo dňa 05.02.2014 o prepustení žalobkyne zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa citovaného ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z.

Ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy bolo žalovaným posúdené konanie žalobkyne, keď dňa 03.04.2013 a rovnako aj dňa 23.04.2013 vykonala na Okresnom dopravnom inšpektoráte Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Spišskej Novej Vsi (ďalej len „ODI“) preskúšanie odbornej spôsobilosti držiteľov vodičského oprávnenia C. P. a E. E. a umožnila im doposiaľ nezisteným spôsobom úspešne absolvovať časť skúšky z pravidiel cestnej premávky, ako aj úspešne absolvovať skúšku z vedenia motorových vozidiel autoškola Pipas Spišská Nová Ves, hoci reálne nebola vykonaná. Žalobkyňa hodnotenia jednotlivých skúšok vyznačila v protokole o skúškach a v doklade o preskúšaní odbornej

spôsobilosti s výsledkom „prospeľ“. Majiteľ autoškoly E. H. ale nevykonal dňa 03.04.2013 žiadnu skúšku z vedenia motorových vozidiel s osobou menom C. P. a rovnako dňa 23.04.2013 nevykonal žiadnu skúšku z vedenia motorových vozidiel s osobou menom E. E.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobkyňa namietala nezákonnosť napadnutého rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ konštatuje, že argumentácia žalobkyne nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd zamietol jej žalobu. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku podrobným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem, ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávany prípad. Najvyšší súd sa preto s rozsudkom krajského súdu stotožňuje a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť nasledovné.

K námietke porušenia procesných práv žalobkyne neumožnením zúčastniť sa na výsluchoch svedkov:

Odvolací súd zhodne s krajským súdom považuje túto námietku žalobkyne za nedôvodnú. Žalobkyňa uplatnila predmetnú námietku už v rozklade v rámci správneho konania, s ktorou sa žalovaný v plnom rozsahu vysporiadal. Odvolací súd má za preukázané, že nedošlo k porušeniu procesných práv žalobkyne, keďže táto bola upovedomená o začatí konania o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ a bola jej daná možnosť vyjadriť sa vo veci. V súvislosti s namietanou neúčastťou žalobkyne na výsluchoch svedkov, odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmaného konania bola problematika služobného pomeru žalobkyne, kde sa neaplikujú zásady trestného konania, a nie otázka stíhania žalobkyne za trestný čin, preto postup žalovaného bol v súlade so zákonom.

K námietke nepreukázania neoprávneného získania výhody na vlastný prospech alebo prospech niekoho iného:

Aj napriek tomu, že súdu nie je známe, z akých dôvodov sa žalobkyňa dopustila konania, pre ktoré bola personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 28 zo dňa 05.02.2014 prepustená zo služobného pomeru príslušníka PZ, nemá žiadne pochybnosti o tom, že predmetným konaním žalobkyne C. P. a E. E. neoprávnene získali výhodu v podobe úspešného absolvovania časti skúšky z pravidiel cestnej premávky, ako aj úspešného absolvovania skúšky z vedenia motorových vozidiel. Preto odvolací súd ani túto námietku nepovažoval za dôvodnú.

K námietke nezaoberania sa nesúhlasným stanoviskom odborovej organizácie s prepustením žalobkyne zo služobného pomeru:

V súvislosti s negatívnym stanoviskom odborového orgánu odvolací súd s ohľadom na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súhlasí s námietkou, že žalovaný správny orgán sa mal vysporiadať s obsahom stanoviska odborového orgánu a uviesť dôvody, pre ktoré ho nebolo možné zohľadniť, aj keď nie je pre žalovaného záväzná. V prejednávanej veci sa však žalovaný k stanovisku odborového orgánu vyjadril, pretože obsahovo zhodnú námietku uplatnila aj žalobkyňa. Odborový orgán vo svojom vyjadrení zo dňa 29.01.2014 uviedol, že za momentálnej procesnej situácie vzhľadom na prezumpciu nevinu nesúhlasí s prepustením menovanej. Rovnakú námietku prezumpcie nevinu v správnom konaní uviedla aj žalobkyňa a žalovaný túto námietku nepovažoval za dôvodnú s odôvodnením, že konanie o prepustení policajta je samostatným konaním nezávislým na trestnom konaní, upraveným osobitným zákonom; ide o personálne konanie, ktoré sa riadi ustanoveniami zákona č. 73/1998 Z.z. a nadriadený ním zisťuje a preukazuje naplnenie podmienok prepustenia, preto ho nemožno zamieňať s trestným konaním, ktorým sa zisťuje, či sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu.

K námietke vzťahujúcej sa na nekonkretizovanie, prečo išlo o porušenie zvlášť hrubým spôsobom, ani v čom spočíval dôležitý záujem štátnej služby:

Odvolací súd zastáva názor, že protiprávne konanie bolo žalobkyni riadne preukázané postupom a vyhodnotením dôkazov v súlade so zákonom a toto jej konanie je bezpochyby naplnením zákonného dôvodu na prepustenie zo štátnej služby príslušníka PZ uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na napadnuté rozhodnutie žalovaného, v ktorom správny orgán zdôvodnil, prečo považoval protiprávne konanie žalobkyne za porušenie služobnej prisahy, resp. služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom v takých podrobnostiach, že akékoľvek tvrdenia uvádzajúce opak sa javia odvolaciemu súdu ako účelové. V zmysle uvedeného považoval odvolací súd aj túto námietku žalobkyne za irelevantnú.

Podľa názoru odvolacieho súdu bola celá vec prešetrená riadne a skutkový stav bol podrobne zistený, o čom svedčí obsah administratívneho spisu, z ktorého vyplýva, že správne orgány podrobne zisťovali okolnosti, za ktorých sa skutok stal. V súdnom konaní bolo obsahom administratívneho spisu preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov, tak ako prvostupňový súd, ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti, ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia s tým, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobkyne.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a v súlade so zákonom.

Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona a práv žalobkyne, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny a rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobkyni vzhľadom na jej neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.